

P. Cantalamessa: "we hebben een God die de zonde vergeeft"
commentaar op het evangelie van de zondag
Mc. 2,1-12

Rome, 17 februari 2006 (zenit.org). -

... Wat zich die dag heeft voorgedaan in het huis van Simon, is wat Jezus vandaag in de Kerk blijft doen. Wij zijn die lamme, telkens we ons, als slaven van de zonde, aandienen om de vergeving van God te ontvangen.

Een beeld uit de natuur zal ons helpen (in ieder geval heeft het mij geholpen) te begrijpen waarom God alleen, zonde kan vergeven. Het gaat om het beeld van de stalagmiet. De stalagmiet is een kalkzuil die zich in de diepte van sommige eeuwenoude grotten vormt, door kalkhoudende waterdruppels die van het plafond van de grot naar beneden vallen. De zuil die aan het plafond van de grot hangt, wordt "stalactiet" genoemd; degene die zich vormt vanop de bodem, op de plaats waar de waterdruppel valt, heet "stalagmiet". Het wezenlijke deel bestaat uit water en vloeit langs de buitenkant weg, maar in iedere waterdruppel zit een klein percentage kalk, dat zich neerzet en zich met de vorige neerslag verenigt. Zo worden in de loop der jaren zuilen gevormd met regenboogkleurige glans, mooi om zien, maar die, als men ze meer van nabij bekijkt, lijken op de staven van een kooi of de puntige tanden van een wild dier met opengesperde muil.

Dat is nu juist wat zich in ons leven voordoet. In de loop der jaren, vallen onze zonden neer in de diepte van ons hart, als even zoveel kalkhoudende waterdruppels. Elk van hen zet een beetje kalk neer, 't is te zeggen ondoorschijnendheid, hardheid en weerstand tegen God, dat zich mengt met wat de vorige zonde heeft nagelaten. Zoals in de natuur, is het wezenlijke weggeleden en is het weg, dank zij biecht, eucharistie en gebed. Maar telkens is er iets onopgelost achtergebleven, omdat ons berouw en onze voornemens niet volmaakt waren. En zo is onze persoonlijke stalagmiet gegroeid als een kalkzuil, als een stijve gipsen borstplaat die onze wil gevangen houdt. Zo begrijpen we onmiddellijk het fameuze "hart van steen", waarover de Bijbel spreekt: het is het hart dat we voor onszelf gemaakt hebben, door compromissen en zonden.

Wat doen in zo'n situatie? Ik kan die steen niet door mijn wil alleen, verwijderen omdat die steen zich juist in mijn wil bevindt. Dan kunnen we de gave begrijpen die ligt in de verlossing die Christus voltrokken heeft. Christus blijft op velerlei wijzen de zonden vergeven, zelfs al bestaat er een specifiek middel waartoe men verplicht is zijn toevlucht te nemen als het om ernstige breuken gaat met God: het sacrament van de boete.

Het belangrijkste dat de Bijbel ons over de zonde te zeggen heeft, is niet dat we zondaars zijn maar dat we een God hebben die de zonde vergeeft en die, na haar vergeven te hebben, haar ook vergeet, uitwist, iets nieuws maakt. We moeten de wroeging omvormen tot lof en dankzegging, zoals die dag in Kafarnaüm, de mensen deden die het wonder met de lamme hadden meegemaakt en zegden: "zoiets hebben wij nog nooit gezien!".

avec une équipe d'accompagnement
à partir du 1 août 1993
(nouvelle adresse)
B - 93000 Aulnay
Pontefract 7
Saint - Germain
père Guy Bonhomme et J.
animation

tel 011602176
4141 Bannier
13 rue de l'Epine
Mater Dei

soirée 18.30h
11 mars
départ 19.30h
et cinq heures de prière personnelle
Comprendant deux introductions bibliques

soirée 18.30h
8 déc. 1992
départ 19.00h
et cinq heures de prière personnelle
Comprendant trois introductions bibliques

RECOLLECTION

Uit het boek van Paus Johannes Paulus II: Mémoire et identité: p.70

“Christus heeft onze zonden op zich genomen...en op die manier heeft Hij het evenwicht behouden tussen de rechtvaardigheid en de barmhartigheid van de Vader. Het is betekenisvol dat Zuster Faustina de Zoon gezien heeft als Barmhartige God, Hem meer ziende als verrezen in de glorie dan als gekruisigde.”

“ Het is alsof Christus heeft willen openbaren dat de grens die aan het kwaad wordt gesteld, waarvan de mens de auteur en het slachtoffer is, uiteindelijk de Goddelijke Barmhartigheid is. Zeker in haar is ook de rechtvaardigheid, maar op haar eentje maakt zij het laatste woord niet uit van de goddelijke economie in de geschiedenis van de wereld en van de mens. God kan altijd het goede uit het kwade halen, God wil dat alle mensen gered worden en tot de kennis der waarheid geraken. God is liefde. De gekruisigde en verzen Christus die aan Zuster Faustina verschenen is, is de opperste openbaring van deze waarheid.”

6. Litanie van de Goddelijke Barmhartigheid (GBh) (K.D.949)

De Goddelijke Liefde is de bloem, en de barmhartigheid is de vrucht

Dat de twijfelende ziel deze beschouwingen over de Barmhartigheid bidt en ze zal vertrouwvol worden.

Goddelijke Barmhartigheid, ontspringend uit de schoot van de Vader : ik vertrouw op U

GBh, de grootste eigenschap van God : ik vertrouw op U
GBh, onbegrijpelijk mysterie : ik vertrouw op U
GBh, bron ontspringend uit het mysterie van de Allerheiligste Drievuldigheid : ik vertrouw op U
GBh, ondoorgrondelijk voor elk verstand zowel van mensen als van engelen : ik vertrouw op U
GBh, waaruit elk leven en geluk ontspringt : ik vertrouw op U
GBh, verheven boven de hemelen : ik vertrouw op U
GBh, bron van mirakels en wonderen : ik vertrouw op U
GBh, die het heelal omvat : ik vertrouw op U
GBh, op aarde gekomen in de Persoon van het Vlees geworden Woord, ik vertrouw op U
GBh, die stroomt uit de open wonde van het Hart van Jezus, ik vertrouw op U
GBh, geborgen in het Hart van Jezus voor ons en in het bijzonder voor de arme zondaars, ik vertrouw op U
GBh, onpeilbaar bij de instelling van de Heilige Hostie, ik vertrouw op U
GBh, bij het stichten van de Heilige Kerk

- 16 -

HH, die de band tussen God en ons bevat, door de oneindige Barmhartigheid voor ons en in het bijzonder voor de arme zondaars.

HH, die alle gevoelens van het heel zacht Hart van Jezus bevat jegens ons en in het bijzonder jegens de arme zondaars.

HH, onze enige hoop in al het lijden en tegenkanten van het leven.

HH, onze enige hoop te midden van de duisternis en de inwendige en uitwendige stormen.

HH, onze enige hoop tijdens ons leven en in het uur van onze dood.

HH, onze enige hoop te midden van mislukking en in de afgrond van wanhoop.

HH, onze enige hoop te midden van onoprechtheid en verraad.

HH, onze enige hoop te midden van de duisternis en de goddeloosheid die de aarde overspoelen.

HH, onze enige hoop te midden van heimwee en pijn waarin niemand ons begrijpt.

HH, onze enige hoop te midden van zwaar werk en de eentonigheid van het dagelijkse leven.

HH, onze enige hoop te midden van de vernietiging van onze verwachtingen en onze inspanningen.

HH, onze enige hoop te midden van de teisteringen van de vijand en de pogingen van de hel.

HH, ik vertrouw op U, wanneer de lasten mijn krachten te boven zullen gaan en wanneer ik de nutteloosheid zal inzien van mijn inspanningen.

- 19 -

GBh, in het sacrament van het heilig doopsel
GBh, in onze rechtvaardiging door Jezus Christus
GBh, ons vergezellend tijdens heel ons leven
GBh, ons omringend bijzonder in het uur van onze dood
GBh, ons het eeuwig leven schenkend
GBh, ons begeleidend op elk ogenblik van het leven
GBh, ons behoedend voor het vuur van de hel
GBh, in de bekering van de hardnekkige zondaars
GBh, verbazingwekkend voor de engelen en onbegrijpelijk voor de heiligen
GBh, ondoorgrondelijk in alle goddelijke mysteries
GBh, ons opheffend uit alle ellende
GBh, bron van ons geluk en onze vreugde
GBh, ons uit het niets roepend tot het bestaan
GBh, al de werken van Zijn handen omvattend
GBh, al wat bestaat en zal bestaan bekronend
GBh, in wie wij allen zijn ondergedompeld
GBh, zoete rust voor gekwelde harten
GBh, enige hoop voor wanhopige zielen
GBh, rust voor de harten en vrede te midden van angst
GBh, heerlijkheid en wonder voor heilige zielen
GBh, vertrouwen wekkend tegen alle hoop in

O Eeuwige God, Wiens Barmhartigheid ondoorgrondelijk en Wiens schat van medelijden onuitputtelijk is, kijk genadig naar ons en vermeerder in ons Uw Barmhartigheid, zodat wij in zware tijden niet vertwijfelen en niet moedeloos worden, maar ons met groot vertrouwen overgeven aan Uw Heilige Wil die de Liefde en Barmhartigheid zelf is.

- 17 -

7. Aanroepingen tijdens de aanbidding van het Heilig Sacrament (K.D. 356)

Heilige Hostie (HH), die het testament van de Goddelijke Barmhartigheid voor ons bevat, en speciaal voor de arme zondaars.

HH, die het Lichaam en het Bloed van Jezus bevat, als bewijs van de oneindige Barmhartigheid voor ons en speciaal voor de arme zondaars.

HH, die het eeuwig leven bevat, dat ons overvloedig geschonken werd door de oneindige Barmhartigheid, in het bijzonder aan de arme zondaars.

HH, die de Barmhartigheid bevat van de Vader, de Zoon en de heilige Geest voor ons en in het bijzonder voor de arme zondaars.

HH, die de oneindige prijs van de Barmhartigheid bevat die al onze schulden zal betalen, in het bijzonder die van de arme zondaars.

HH, die de Bron van het levend water bevat, stromend uit de oneindige Barmhartigheid voor ons en in het bijzonder voor de arme zondaars.

HH, die het vuur van de zuiverste liefde bevat, die brandt in het Hart van de Eeuwige Vader, als een afgrond van oneindige Barmhartigheid voor ons en in het bijzonder voor de arme zondaars.

HH, die de remedie voor al onze zwakheden bevat, voortvloeiend uit de oneindige Barmhartigheid als uit een bron, voor ons en in het bijzonder voor de arme zondaars.

- 18 -

AKTE VAN TOEWIJDDING AAN DE BARMHARTIGE JEZUS

Allerbarmhartigste Jezus, Uw goedheid is oneindig en de schatten van Uw genaden zijn onuitputtelijk. Ik heb een grenzeloos vertrouwen in Uw Barmhartigheid die al Uw werken overstijgt (Ps. 144, 8-9).

Ik wijd me helemaal en zonder voorbehoud toe aan U, om te leven en te streven naar de christelijke volmaaktheid in de stralen die ontspringen uit Uw Goddelijk Hart doorboord op het kruis.

Ik wens Uw Barmhartigheid te verspreiden door geestelijke en lichamelijke werken van barmhartigheid te volbrengen, en in het bijzonder door zondaars te bekeren en armen te helpen, de bedroefden en de zieken te troosten, te bidden voor de stervenden en de zielen die lijden in het vagevuur.

Bescherm mij, want, voor Uw eigen glorie te dienen, vrees ik alles van mijn zwakheid, maar, tegelijkertijd hoop ik alles te bekomen van Uw onuitputtelijke Barmhartigheid. O goede Heiland, moge heel de mensheid de onpeilbare afgrond van Uw Barmhartigheid kennen, vertrouwen op Haar almacht en Haar hier beneden en in eeuwigheid verheerlijken. Amen.

Jezus, ik vertrouw op U.

HET SACRAMENT VAN DE BIECHT

Jezus heeft gezegd aan zuster Faustina : "Zeg aan de zielen waar ze troost moeten zoeken, het is in de rechtbank van Barmhartigheid (d.w.z. in het sacrament van de verzoening), het is daar waar de grootste mirakels gebeuren die zich onophoudelijk vernieuwen. Om dit mirakel te bekomen is het onnodig verre bedevaarten te doen noch te pronken met één of andere plechtigheid, maar het volstaat zich met geloof aan de voeten te werpen van diegene die Mijn plaats inneemt, hem zijn ellende te vertellen en het mirakel van de Goddelijke Barmhartigheid openbaart zich in heel haar volheid. Zelfs als deze ziel in ontbinding was zoals een lijk, en zelfs als, menselijk gesproken, er geen enkele hoop meer was op terugkeer tot het leven, en alles verloren scheen - is het niet zo volgens God; het mirakel van de Goddelijke Barmhartigheid zal weer leven geven aan deze ziel in heel zijn volheid." (K.D.14 48).

Zo spreekt God tot elk van ons,

jij kent jezelf nog niet.....

Ik bedoel....

dat jij jezelf niet ziet

zoals Ik je lief heb,

jij ziet van jezelf

slechts de mislukkingen,

de fouten en het vallen,

dit alles ben je niet,

het is niet je ware "zelf",

je diepste "zelf".

onder dit alles...

achter dit alles...

onder de zonde....

zie Ik jou....

Ik zie je en Ik bemin je,

jij bent het die Ik bemin,

Ik bemin niet het kwaad

dat je doet,

dit kwaad dat men nooit

moet ontkennen of verzachten...

Ik verwijder van je...

die blik die niet meer zuiver is,

je koortsige begeerte,

de hardheid en

de hebzucht van je hart...

Ik snijd het weg ver van jou

wordt dan zichtbaar

wat je bent in mijn gedachte,

laat de krachten wakker worden

die Ik in jou heb gelegd.

Er is geen enkele mogelijkheid

van innerlijke schoonheid

en goedheid die je

in een man of vrouw kunt vinden,

die ook niet in jou aanwezig is...

wat je ook mocht gedaan hebben

in het verleden...

Ik verbreek deze banden,

wie zal je dan beletten om op te staan en te wandelen?

GESPREK AAN DE KRIBBE

niet alleen voor kinderen

Stefan keek toe hoe zijn grootvader een prachtige figuur aan het snijden was voor de kerststal. Een paar stonden er al klaar op de tafel. En toen hij een beetje moe zijn arm op de rand van de tafel legde, merkte hij hoe alle gestalten tot leven kwamen en hij was stomverbaasd dat hij zelfs een gesprek met hen kon voeren. En sterker nog: herders, koningen, Maria en Jozef waren niet meer klein en hijzelf niet meer groot, maar hij ging midden tussen hen door zonder op te vallen.

En zo ging Stefan samen met hen de stal van Bethlehem binnen. Daar zag hij het Kind en het Kind zag hem aan.

Opeens sprongen hem de tranen in de ogen.

“Waarom moet je huilen?” vroeg het Kind Jezus.

“Omdat ik helemaal niets voor U heb meegebracht.”

“Ik zou heel graag iets van je hebben”, antwoordde het Kind.

Stefan stamelde: “Ik wil U alles schenken wat ik heb.”

“Er zijn drie dingen die Ik graag van je zou willen hebben”, zei het Kind Jezus.

De jongen onderbrak Hem: “Mijn nieuwe jas, mijn elektrische trein en mijn nieuwe boek?”

“Nee, nee”, antwoordde het Kind Jezus, “dat heb ik allemaal niet nodig. Daarvoor ben Ik niet op de wereld gekomen. Ik wil iets anders van je hebben. Geef Mij liever je laatste opstel.”

Was dat even schrikken voor Stefan.

“Jezus”, stotterde hij, met zijn hoofd vlakbij de kribbe, “daar staat onder: Onvoldoende!”

“Juist daarom wil Ik het hebben. Je moet me altijd dat brengen waar “onvoldoende” onder staat. Wil je me dat beloven?”

“En of”, antwoordde Stefan.

“Maar”, zei het Jezuskind, “Ik wil ook nog graag een ander geschenk van je hebben. Ik wil je melkbeker.”

“Maar die heb ik vanmorgen net kapot laten vallen.”

“Juist, je moet me altijd datgene brengen wat je in je leven kapot gemaakt hebt. Ik wil het weer heel maken. Wil je Me dat beloven?”

“Dat vind ik moeilijk, hoor. Maar ik zal het doen, als U me daarbij wilt helpen.”

“Maar nu nog mijn derde wens”, zei het Jezuskind, “Je moet Mij ook nog het antwoord geven dat jij aan je moeder gaf toen zij vroeg hoe die melkbeker kapot was gegaan.”

Toen legde de jongen zijn voorhoofd tegen de rand van de kribbe en begon bitter te huilen: “ik, ik...,” bracht hij er al snikkend moeizaam uit: “ik zei dat ik de beker per ongeluk had omgestoten, maar eigenlijk had ik hem expres op de grond gegoooid!”

“Ja”, zei Jezus, “voortaan moet je altijd al je leugentjes, je trots en het kwaad dat je gedaan hebt, bij Mij brengen. En wanneer je bij Mij komt, zal Ik je helpen. Ik zal je aannemen in je zwakheid. Ik zal je bij de hand nemen en je de weg laten zien. Wil je Mij dat plezier doen?”
...En Stefan keek toe, luisterde en stond stomverbaasd...

Zalig Kerstmis

BIECHT

loren te hebben op de authentieke betekenis van de sacramenten en zouden zij de gevierde mysteries mogelijkwerwijze kunnen banaliseren; terwijl anderzijds veel van de gedoopten de sacramenten blijven ontvangen op belangrijke momenten van hun leven, waarbij ze gewoonten en traditionele praktijken volgen, maar niet in overeenstemming met de leer van de Kerk leven.¹²²

De Eucharistie

75. De Eucharistie, de hoogste gave van Christus aan de Kerk, stelt in het mysterie het offer van Christus voor ons heil tegenwoordig: "In de heilige Eucharistie ligt heel het geestelijk goed van de Kerk vervat, namelijk Christus zelf, ons Paaslam."¹²³ Uit haar, "de oorsprong en het hoogtepunt van heel het christelijk leven,"¹²⁴ put de Kerk op haar pelgrimstocht en zij vindt daarin de bron van elke hoop. Want de Eucharistie geeft "onze weg door de geschiedenis een impuls, doordat zij een zaadje van levendige hoop legt in de dagelijkse toewijding van ieder afzonderlijk aan de vervulling van zijn eigen plichten".¹²⁵

Wij worden allen uitgenodigd om *het geloof in de Eucharistie* – 'onderpand van de toekomstige heerlijkheid' – *te belijden*, in de zekerheid dat de gemeenschap met Christus die wij nu als pelgrims in ons sterfelijke bestaan beleven, een voorproef is van de laatste ontmoeting van die dag, waarop "wij aan Hem gelijk zullen zijn; want wij zullen Hem zien zoals Hij is" (1Joh 3,2). De Eucharistie is een soort 'voorsmaak van de eeuwigheid in de tijd', zij is goddelijke aanwezigheid en gemeenschap met haar; als herinnering aan het Pascha van Christus is zij krachtens haar natuur de overbrengster van de genade in de mensengeschiedenis. Zij opent ons voor de toekomst van God; aangezien zij gemeenschap met Christus, met zijn Lichaam en zijn Bloed is, is zij

deelname aan het eeuwige leven van God.¹²⁶

De verzoening

76. Samen met de Eucharistie moet bij het herwinnen van de hoop ook het sacrament van de verzoening een fundamentele rol spelen: "De persoonlijke ervaring van de vergeving van God is namelijk voor ieder van ons een essentiële grondslag van elke hoop voor onze toekomst."¹²⁷ Een van de wortels van de moedeloosheid die vandaag velen bevangt moet gezocht worden in het onvermogen te erkennen dat men zondaar is en zich te laten vergeven. Dit onvermogen berust op de eenzaamheid van hem die leeft alsof God niet zou bestaan, en die niemand heeft om vergeving aan te vragen. Wie daarentegen erkent dat hij zondaar is en zich toevertrouwt aan de barmhartigheid van de hemelse Vader ervaart de vreugde van een echte bevrijding en kan verder leven, zonder zich in zijn ellende terug te trekken.¹²⁸ Zo ontvangt hij de genade van een nieuw begin en vindt hij weer reden om te hopen.

Daarom is het noodzakelijk dat in de Kerk in Europa het sacrament van de verzoening opnieuw tot leven komt. Er moet echter onderstreept worden dat de vorm van het sacrament de persoonlijke belijdenis van de zonden is, gevolgd door de individuele absolutie. Deze ontmoeting tussen de biechtende en de priester moet in elke door de *rite van het sacrament* voorziene vorm worden bevorderd. In het licht van een wijdverbreid verlies van zondebesef en van het optreden van een mentaliteit die op moreel gebied gekenmerkt wordt door relativisme en subjectivisme is het dringend geboden in iedere kerkelijke gemeenschap te zorgen voor een serieuze gewetensvorming.¹²⁹ De synodevaders stonden erop dat helder en duidelijk de waarheid over de persoonlijke zonden en de noodzaak van de persoonlijke

122. Vgl. *Propositio* 15, 2a.

123. Tweede Vaticaans Oecumenisch Concilie, Decreet over het ambt en het leven van de priesters *Presbyterorum ordinis*, 5.

124. *Lumen gentium*, 11.

125. *Ecclesia de Eucharistia*, 20.

126. Vgl. Johannes Paulus II, *Toespraak tijdens de algemene audiëntie* (25 oktober 2000), 2, in: *Insegnamenti* XXIII/2 (2000), 697.

127. *Propositio* 16.

128. Vgl. *Relatio ante disceptationem*, III, 2.

129. Vgl. *Propositio* 16.

vergeving van God door de dienst van de priester erkend wordt. Collectieve absoluties zijn geen alternatief voor de bediening van het sacrament van de verzoening.¹³⁰

77. Ik richt mij tot de *priesters*, en moedig hen aan om hun zich edelmoedig voor het biechthoren beschikbaar te stellen en zelf door het regelmatig ontvangen van het boetesacrament een voorbeeld te geven. Ik beveel hen aan om zich te bekommeren om hun eigen voortgezette vorming op het gebied van de moraaltheologie, om de thema's die in de laatste tijd op het gebied van de moraal van het individu en de maatschappij zijn opgetreden, deskundig te kunnen behandelen. Bovendien moeten zij bijzondere aandacht wijden aan de concrete leefsituaties waarin de gelovigen zich bevinden. Zij moeten de gelovigen er geduldig toe brengen de eisen van de christelijke zedelijke wet te erkennen en hen helpen, om het sacrament als een vreugdevolle ontmoeting met het erbarmen met de hemelse Vader te leven.¹³¹

Gebed en leven

78. Naast de viering van de Eucharistie is het zaak ook de andere vormen van het *gemeenschappelijke gebed* te bevorderen¹³² en de mensen te helpen de verbinding die tussen deze vormen en het liturgische gebed bestaat, te herontdekken. In het bijzonder moeten in trouw aan de traditie van de Latijnse Kerk, verschillende vormen van *eucharistische aanbidding buiten de mis* bevorderd worden: persoonlijke aanbidding, eucharistische uitstelling en processies, die gezien moeten worden als uiting van het geloof in een doorgaande werkelijke aanwezigheid van de Heer in het altaarsacrament.¹³³ Tijdens de persoonlijke of gemeenschappelijke viering van de *Liturgie van de Uren (getijdengebed)*, die het Tweede Vati-

caanse Concilie heeft aanbevolen als eveneens van grote waarde voor de leken gelovigen,¹³⁴ dient men het besef te krijgen van haar samenhang met het eucharistische geheim. De gezinnen zouden aangemoedigd moeten worden om tijd te maken samen te bidden, om zo het hele huwelijks- en gezinsleven in het licht van het Evangelie inzichtelijk te maken. Op deze wijze zal zich daaruit en door te luisteren naar het woord van God die *huisliturgie* ontwikkelen, die aan iedere gebeurtenis in het leven van het gezin haar ritme geeft.¹³⁵

Iedere vorm van gemeenschappelijk gebed vooronderstelt het persoonlijke gebed. Tussen het individu en God ontstaat dat echte gesprek dat tot uitdrukking komt in de lofprijzing, in dank en smeekgebed, gericht tot de Vader door Jezus Christus en in de heilige Geest. Het persoonlijke gebed, dat als het ware de adem is van de christen, mag nooit verwaarloosd worden. De verbinding tussen dit en het liturgische gebed moet eveneens herontdekt worden.

79. Bijzondere aandacht moet men ook geven aan de *volksvroomheid*.¹³⁶ Wijdverbreid in verschillende streken van Europa door broederschappen, bedevaarten en processies naar talloze heiligdommen, verrijkt het de loop van het liturgische jaar en inspireert gebruiken en tradities in de gezinnen en in de samenleving. Al deze vormen van volksvroomheid moeten zorgvuldig bezien worden door een pastoraal die de bevordering en de vernieuwing ervan ten doel heeft, en die erop gericht is hen te helpen, alles te ontwikkelen wat een echte uitdrukking van het volk van God is. Dit geldt zeker voor de rozenkrans. In dit jaar, toegewijd aan de rozenkrans, beveel ik nogmaals van harte dit gebed aan, want "het rozenkransgebed, als dat in zijn volle betekenis wordt herontdekt, komt tot de kern van het christelijk leven. Het biedt een beproefde doch spiritu-

130. Vgl. Johannes Paulus II, *Motu proprio Misericordia Dei* (7 april 2002), 4, in: *KD* 30/5 (5 juli 2002), 190-191.

131. Vgl. *Propositio* 16; Johannes Paulus II, *Brief aan de Priesters op Witte Donderdag 2002* (17 maart 2002), 4, in: *AAS* 94 (2002), 435-436.

132. Vgl. *Propositio* 14c.

133. Vgl. *t.a.p.*

134. Vgl. *Sacrosanctum Concilium*, 100.

135. Vgl. *Propositiones* 14c; 20.

136. Vgl. *Propositio* 20.

Samen leven is niet zo gemakkelijk.
Zelfs niet als je elkaar liefhebt,
maak jullie geen illusies.

Je zal jezelf en de andere nooit helemaal begrijpen,
soms zal je voor jezelf en anderen een echt raadsel zijn en zal je vaak
denken: "hoe bestaat het dat die nu zo iets doet".

Na elk incident is er wel dat willen,
maar vaak niet kunnen,
die onmacht en pijn,

het soms niet durven bekennen dat je liefde nodig hebt.

Willen spreken en toch geen woord over de lippen krijgen.

Willen strelen

en je hand voelen verstijven.

Willen glimlachen

en je gezicht niet in de juiste plooi krijgen.

Wel willen omhelzen, maar als een stuk hout naast elkaar blijven
staan.

Willen vergeven en toch zeggen:
waarom heb je dat gedaan?

Priester:

Vergeving vragen en schenken is misschien wel de zuiverste en
mooiste vorm van liefde, God, maar vaak is het ook vreselijk moeilijk.
Wil ons daarom de moed geven om ook onze kwetsbaarheid en onze
wonden aan elkaar te tonen, zodat ze genezen kunnen worden onder
een warme en zorgzame mantel van liefde, net zoals Jij ons vergeving
schenkt.

Openingsgebed (Marcel Weemaes)

Heer,
hak mij niet om,
al bleef ik als de vijgenboom
reeds jaren zonder vruchten.
Gun mij nog vier seizoenen tijd,
dat ik mij naar het licht omkeer.

Een herfst vraag ik
die mij van eigenwaan geneest,
een winter om te sterven
als zaad, gehoorzaam in de grond.

En als de lente komt,
bekleed mij dan met bloesem,
een witte mantel, -even maar-,
waarvan ik mij ontdoe
als Gij met zomerzon
mijn goede wil beloont.

Pluk dan mijn vruchten
één voor één.

Vergeet het jarenlange wachten.
Amen.

De zonde vernietigt de zondaar

5 – De dood van de wolf. Op 12 augustus vertelde een Amerikaanse priester in zijn homilie een aangrijpende geschiedenis, een soort parabel over hoe de zonde de ziel kwetst.

Hij zei : "De Inuits (Eskimo's) in Alaska hebben een heel bijzondere manier om hun leven te beschermen. Als er een gevaar opduikt van wolven, onderzoeken ze gans de streek waar ze een wolf hebben opgemerkt. Dan nemen ze een lang scherp geslepen mes van 25-30 cm. Bestrijken het lemmet met bloed en laten het bevriezen. Nogmaals bestrijken ze het met bloed en laten het weer invriezen. Zo nog een 3de en een 4de maal. Als het mes klaar is, trekken ze naar de plaats waar ze de sporen van de wolf gezien hebben. Daar duwen ze het lemmet in de grond zo dat het er niet kan uitgetrokken worden. Rondom wordt er nog wat bloed op de sneeuw gesprend om de wolf te lokken. Dan wachten ze geduldig zijn komst af. De wolf houdt van wat hij ziet en wat hij ruikt en begint het bloed op te likken dat hij op de sneeuw ziet liggen. Aange trokken door wat hij ruikt, nadert hij het mes en begint er ook aan de likken. Hij likt de eerste laag bloed, dan de tweede. Als hij aan de derde laag komt, is zijn tong reeds verdoofd door de koude en ongevoelig geworden. Ah, moest hij weten wat er hem onder die laatste laag bloed te wachten staat ! Hij likt en likt zonder er zich rekenschap van te geven dat hij zijn eigen tong beetje bij beetje aan het insnijden is. Als hij gedaan heeft en zijn laatste slok binnen heeft, slikt hij zijn eigen tong in en stikt. 's Anderendaags komen de Inuits het kadaver van de wolf halen en zijn terug in veiligheid.

Zoals de wolven, worden wij aangetrokken, aangetast en uiteindelijk vernietigd door de zonde ! De wereld is ongevoelig geworden voor de zonde, zoals de tong van de wolf verdoofd wordt door het bevroren bloed. De mensen weten niet meer wat zonde is, ze weten niet meer waar het kwaad zit, ze weten niet meer dat zonde bestaat. Wel, de zonde is aantrekkelijk. We houden van wat we zien. We houden van wat we voelen, we volgen onze zinnen blindelings, maar na een eindje eindigen we zoals de wolf."

LITANIE VAN DE NEDERIGHEID

een persoonlijke variant

God, hemelse Vader, oneindige Barmhartigheid en Liefde,

onferm U over mij.

Jezus, goddelijke Majesteit en Bruidgom van mijn hart,

onferm U over mij.

Kom heilige Geest, ontsteek in mij het vuur van uw liefde.

Van het verlangen aardig gevonden te worden,
verlos mij Heer.

Van het verlangen begrepen te worden,

Van het verlangen interessant gevonden te worden,

Van het verlangen het iedereen altijd naar de zin te maken,

Van het verlangen gewaardeerd te worden,

Van het verlangen alles volmaakt te willen doen,

Van het verlangen iets te betekenen omwille van wat ik doe,

Van het verlangen geborgenheid te vinden bij mensen,

Van het verlangen tot aan mijn dood financieel geborgen te zijn,

Van het vluchten in werk,

Van het vluchten in allerlei afleiding,

Van het vluchten in behaaglijke gevoelens,

Van de neiging die gevoelens te koesteren,

Van de afgunst op anderen die naar ik meen meer bemind worden,

Van het mij boven anderen verheven voelen,

Van het klakkeloos over anderen oordelen,

Van het gebrek aan naastenliefde, geduld en mededogen,

Van de angst om vernederd te worden,

Van de angst voor de toekomst,

Geef mij, Heer, integendeel, de genade
stil en onopgemerkt te willen leven
en alleen maar uw kind te zijn.

Geef mij, Heer, de genade
alleen geborgenheid te zoeken bij U.
Geef mij, Heer, de genade
mijn zekerheid te vinden in uw liefde voor mij.

Geef mij, Heer, de genade
U met evenveel liefde te beminnen.
Geef mij, Heer, de genade
heel mijn verleden aan te nemen uit uw hand.

Geef mij, Heer, de genade
de toekomst vol vrouwen te aanvaarden uit uw hand.
Geef mij, Heer, de genade
in alles uw wil te zoeken en te doen.

Geef mij, Heer, de genade
alles alleen te doen uit liefde voor U.
Geef mij, Heer, de genade
U in alle omstandigheden te beminnen en te loven.

God, mijn God zijt Gij,
uw liefde gaat mij boven alles.

Ik heb berouw

Heer,

omdat uw stem mij niet deed antwoorden,
omdat uw gave mij niet deed danken,
omdat uw licht mij niet deed inzien,
omdat uw grootheid mij niet deed knielen,
wil ik zeggen: ik heb berouw.

Omdat uw liefde mij niet altijd doordrong,
omdat uw leven mij niet altijd inspireerde,
omdat uw oneindigheid mij niet altijd
verwarde,
omdat uw schepping mij niet altijd
verwonderde,
hoop ik op vergiffenis.

Omdat uw brood mij niet verzadigde,
omdat uw aanwezigheid mij niet behaagde,
omdat uw trouw mij niet voldoende was,
omdat uw kracht mij niet voltooide,
durf ik vragen: Schenk mij vergiffenis.

Omdat ik maar mens ben,
omdat ik maar klein ben,
omdat ik maar een stukje verdriet ben,
omdat ik maar een mens onder mensen ben,
reik ik naar uw leidende hand.

heer jesus,

laat uit mij wegvloeden
 alle bitterheid,
 alle agressiviteit,
 alle rancune ...
 Laat me mild en zacht zijn
 als Uw lentezon,
 als Uw hart ...
 Laat de liefde in mij
 de bovenhand krijgen :
 liefde die vergeeft,
 liefde die niet kwalijk neemt,
 liefde die niet betaald zet,
 liefde die niet terugslaat.

In U,
 met U,
 door U
 kan ik ertoe komen
 alles te verwerken,
 alles te dragen,
 omdat ik zeker weet
 dat U het kunt laten strekken
 tot mijn heil
 en dat van mijn broeders en zusters.
 Met U verenigd
 kan ik het dragen en verdragen
 dat de anderen anders zijn,
 dat ze mij niet altijd begrijpen,
 dat ze niet dankbaar zijn
 op de manier die ik verwacht,
 dat ze hun eigen zorgen hebben,
 hun eigen verdriet,

hun eigen opvattingen,
 hun eigen manier van doen.

Ook ikzelf heb dit alles,
 ik ben ook iemand heel apart.
 De anderen moeten mij ook verdragen.
 En ik weet niet altijd
 wat er hun allemaal tegenstaat in mij,
 waar ze zich aan ergeren,
 wat hen niet bevalt,
 waar ze niet mee akkoord kunnen gaan.
 Ik wil blijven in U,
 met zekerheid wetend
 dat U mij doorziet en begrijpt
 en spijs alles liefhebt :
 na alles wat er is gebeurd,
 na alles wat ik heb misdaan,
 en voorziende wat ik nog zal doen.

Elke dag kan ik beginnen
 in Uw kracht,
 om meer en meer te leven
 in Uw gezindheid,
 en niet terug te plooiën op mijzelf,
 me niet op te sluiten in mijn verdriet,
 in medellijden over mezelf gebogen.
 Leer mij mijn eigen belevenissen,
 mijn eigen lijden,
 te relativeren,
 te zien in het grote geheel
 van Uw heilsplan met de mensen.
 Leer mij mijn eigen ervaringen
 niet op te schroeven,
 mijn tegenslagen niet te dramatiseren.

Ik moet mijn eigen lijden
 niet vergelijken met dat van anderen.
 Ieder heeft zijn eigen kruis te dragen,
 en het fijne daarvan weet ik niet.

In U, met U en door U
 zal ik trachten dankbaar te zijn
 om Uw vriendschap, mij betoond
 in Eucharistie elke dag,
 in blecht en begeleiding,
 in het biddend contact met U,
 in het luisteren naar Uw Woord,
 om de vriendschap van de mensen,
 hoe beperkt en onvolkomen ze ook is.

Dank U om de mooie momenten
 als ik goed en vriendelijk mocht zijn,
 als ik dienst bewees
 als ik helpen kon wie in nood was,
 als ik dankbaarheid ondervond,
 van de natuur mocht genieten,
 mooie muziek mocht beluisteren.

Dank U om de toekomst
 die U mij belooft,
 eeuwig, onvoorstelbaar innig
 delen in Uw heerlijkheid bij de Vader
 samen met allen die leven

In U
 met U
 door U.
 Amen.

WANNEER WE OVER ONSZELF TELEURGESTELD ZIJN ...

Tegen de Samaritaanse vrouw
die in overspel leefde,
zei Jezus niet: „Je bent een zondares”
maar: „Ik kan je levend water geven
waarvan je nooit meer dorst krijgt”.

Johannes 4

Tegen de zondares in het huis van de Farizeeër,
zei Jezus niet: „Ga van Mij heen”
maar: „Je zonden zijn je vergeven
want je hebt veel liefde betoond”.

Lucas 7

Tegen de hoofdamptenaar bij het tolwezen,
zei Jezus niet: „Met jou, aftroggelaar,
heb ik niks te maken”
maar: „Vandaag wens ik
in je huis te gast te zijn”.

Lucas 19

Tegen de overspelige vrouw die gestenigd
moest worden,
zei Jezus niet: „Ik ben ook verplicht
om je te veroordelen”
maar: „Ga heen en zondig niet meer”.

Johannes 8

Tegen de honderdman die de genezing
van zijn knecht vroeg,
zei Jezus niet „Je bent een bezetter”
maar: „Nooit heb ik zo'n groot geloof
gevonden, zelfs niet in Israël”.

Lucas 7

Tegen Judas die hem verraadde met een kus,
zei Jezus niet: „Je bent een schurk
ga uit mijn ogen weg”
maar: „Vriend, ben je daarvoor hier?”

Mattëus 26

Tegen Petrus die Hem driemaal verloochende,
zei Jezus niet: „Je bent een lafaard”
maar: „Simon, zoon van Johannes,
heb je Me meer lief dan
dezen Mij liefhebben?”

Johannes 21

Tegen de beulen die Hem kruisigden,
zei Jezus niet: „Vervloekt om die misdaad”
maar bad: „Vader vergeef hun,
want ze weten niet wat ze doen”.

Lucas 23

Tegen de moordenaar naast Hem gekruisigd,
zei Jezus niet: „Jij hebt maar wat
je hebt verdiend”
maar: „Vandaag zul je met Mij zijn
in het paradijs”.

Lucas 23

We mogen vertrouwen:
„Hoeveel is 70 x 7 keer?”

Vertaling uit het Frans. Valeer Deschacht

Viering van de verzoening

(verloop)

Genadewens

Lied 566 (848)

Lezing : Exodus 31,18

DEEL I : WELKE STEEN LIGT OP MIJN HART?

Lezing : Ezechiël 36,24-26

commentaar

stilte

-gewetensonderzoek

DEEL II : TREEDT TOE TOT HEM DE LEVENDE STEEN

Lezing : Mc. 16,2-4

commentaar

stilte

Lied 576 (353)

persoonlijke belijdenis

DEEL III WIJ BOUWEN ONZE STAD

commentaar

Lezing : Apok. 21,19-20

kring vormen

muziek

ZEGEN

Gewetensonderzoek : WELKE STEEN LIGT OP MIJN HART?

- leven met een hart van koude (zonder vuur, zonder ontroering)
- leven met een steen van verbittering (onverwerkte ambitie, onverwerkt verdriet)
- leven met een steen van heerszucht (de andere is niet evenwaardig)
- leven met een hart van dweepzucht (zonder concrete daden)
- leven met een steen van ontoegankelijkheid (niemand mag bij me binnen)
- leven met een steen van vernielzucht (de andere moet weg)
- leven met een steen van onverzoenlijkheid (ik weiger vergiffenis)
- leven met een steen van conservatisme (vernieuwing van leven weigeren)
- leven met een steen van zelfkoestering (liever vulling dan vervulling)
- leven met een steen van banaliteit (zonder ingetogenheid leven)
- leven met een hart van kortzichtigheid (de wereld interesseert mij niet)
- leven met een hart vol wrok (wie mij bedreigt, is mijn vijand)
- leven met een steen van onrust (ik kan mezelf niet aanvaarden)

God,
ik leg de namen van mijn kinderen
in Uw handen.

Graveer ze daarin met onuitwisbaar
schrift.

Dat niets of niemand ze meer ooit
daaruit kan wissen.

Ook niet als de satan ze straks als
tarwe zift.

Houd Gij mijn kinderen vast
als ik ze los moet laten
en laat altijd Uw kracht boven hun
zwakheid staan.

Gij weet hoe mateloos de wereld hen
zal haten,
als zij niet in het schema van de
wereld zullen gaan.

Ik vraag U niet mijn kinderen
elk verdriet te sparen,
maar wees Gij wel hun troost,
als ze eenzaam zijn en bang.

Wil hen in Uw verbond bewaren,
dat ze nooit van U vervreemden,
nooit hun leven lang!

Ik leg de namen van mijn kinderen
in Uw handen. AMEN!

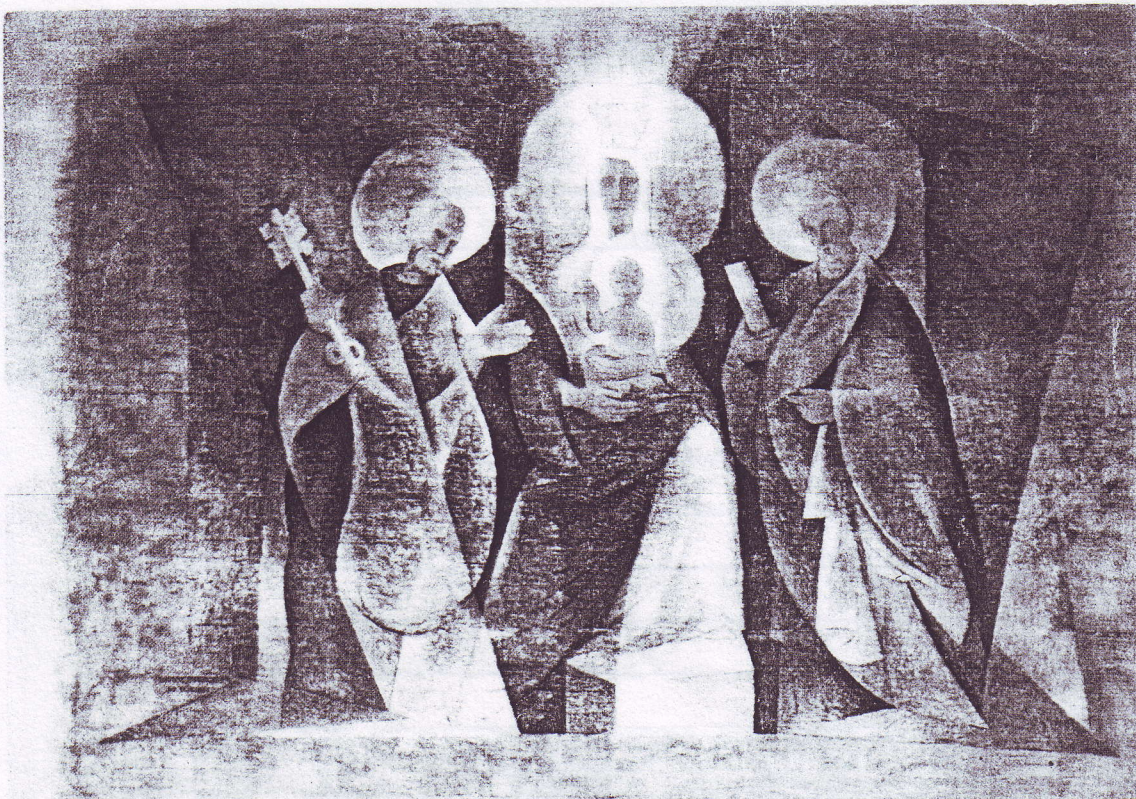
Waar ik niet zuiver ben,
kunt Gij niet wonen.

Waar ik donker ben, kan
ik U niet zien.... Uw
genade is mijn loutering
en mijn licht. Uw genade
baant de weg in mij die
Gij zult gaan. Een weg
tussen barre rotsen en
vreedzame valleien, een
weg uit de duizend herken-
baar, aan zijn rechte,
stralende vlucht door mijn
heuvelend land.

Uw weg loopt de
wegloze eenzaamheid in ...

Niet tevergeefs zult
Gij mij daar verwachten!
Niet tevergeefs heeft Uw
genade, als een zwaard,
mijn landschap doorkliefd:
mijn hart ligt als een heir-
baan effen voor U ...
En daar zijt Gij - Uw
komst is als het inrukken
van winden - en het is mij
of ik sterf door U aan te
zien, want "Uw goedertie-
renheid is beter dan het
leven".

Reninca
(Uit "Brandend heden")

LEVENSADEM

Heer, geef dat de zuiverheid van Uw levensadem
nederig en voorzichtig, in me doordringen mag,
leer me nederig inademen
en zeer voorzichtig uitademen
opdat alleen Uw adem raken zou
het leven, alle leven dat broos is en bedreigd.

Heer, geef dat de zuiverheid van Uw levensadem
vol geloof in me doordringen mag,
leer me godvruchtig inademen,
en gehoorzaam uitademen
opdat alleen Uw adem kracht mag worden,
voldoende om de sprong van de eigen weg
naar de Uwe te wagen.

Heer, laat de Liefde van Uw levensadem
met geduld in me doordringen,
laat me inademen als een arme
en uitademen

Liefde Zuivere Liefde
die in mij mede lijden kan
opdat Uw Liefde ten einde toe
verheven mag worden als het Kruis
verlossing en vrede
voor mij voor allen die Gij me toevertrouwt
meer dan ik zelf weet
verlossing en vrede
voor deze wereld.

Ik ben het Licht der wereld en jullie zien me niet.
Ik ben de weg en jullie volgen me niet.
Ik ben de waarheid en jullie geloven me niet.
Ik ben het Leven en jullie zoeken me niet.
Ik ben het Hoofd en jullie gehoorzamen me niet.
Ik ben jullie God en jullie aanbidden me niet.
Ik ben jullie grote vriend en jullie beminnen me niet.
Als jullie ongelukkig zijn, verwijt het me niet.

Franciscus van Assisio.

“Fantastisch”, reageert Petrus. “Dat is drie punten waard.”
 “Drie punten maar?”, vraagt de man. “Goed dan... Ik ben ook elke zondag naar de Mis gegaan, was heel actief in mijn parochie en heb regelmatig de kerkbijdrage betaald.”
 “Geweldig!”, antwoordt Petrus. “Dat is wel een punt waard!”
 “Eén punt?!!! Ik heb ook nog in mijn woonplaats het initiatief genomen om de armen in de winter te eten te geven en me in te zetten voor de allerarmsten.”

BRUNOR

MENS, ERGER JE MAAR ...

1. Waar ik me het meest aan erger, wat me het meest tegensteekt in anderen, is heel dikwijls waar ik me (onbewust, ongeweten, verdrongen...) meest aan erger in mijn eigen leven ...
Wat ik kritiseer in anderen is de schaduw van mijn eigen onvolmaakheden.
2. Indien ik zelf niet met die moeilijkheden zat, dan zouden ze me niet opvallen in andermans gedrag.
3. Wat ik ontken, verwaarloos of loochen in mijn eigen gedrag is precies datgene wat me zo ergert in anderen. Het is het onbekende terrein in mijn eigen leven.
Dit blijven ontkennen, weigeren hieraan (hard) te werken, is een constante bron van frustratie, eenzaamheid, pijn. Bepaalde delen van onszelf ontkennen maakt kreupele mensen, alsof men (psychologisch) ledematen afsnijdt.
Zichzelf kennen en aanvaarden is een verzoening met zichzelf leren aangaan..., een thuis-komen. Het is een levenstaak!
4. De dingen (aspecten van mijn leven) die ik ontwijk, weiger te integreren, te laten genezen blijven hun rechten opeisen. Ze willen herkend worden, aandacht krijgen, zich thuis voelen bij ons... Ze dringen zich op in onze dromen. Ze breken uit in onze complexen en manifesteren zich in vele psychosomatische verschijnselen... pijnen... slapeloosheid...
5. Wat ik onvergeeflijk acht in anderen is precies **dat stukje in mezelf** waar ik mezelf niet kan vergeven of weiger te aanvaarden.
Met mezelf leren leven is de beste school om met anderen te leren leven.
6. De wijze waarop ik anderen behandel is meestal de wijze waarop ik (onwetend!?) mezelf behandel. De wijze waarop ik mezelf behandel is de wijze waarop ik hoop

dat anderen mij zullen behandelen... We zenden doorlopend boodschappen uit naar anderen met of zonder woorden....

7. Wat ik niet kan uitstaan, waaraan ik me erger, wat ik kritiseer in anderen... zijn...
 - dingen die ikzelf ooit gedaan heb....
 - dingen die ikzelf ook wel verlang te doen, waartoe ik de neiging in mezelf ken...,
 - dingen waartoe ik ook in staat ben,maar niet wil of durf te doen.
8. Indien ik met de **vijand** in mij over de baan kan, er in vrede mee kan samen leven, dan kan ik ook met elk ander (mens) vredevol samenleven.
Indien **ik mezelf leer te vergeven**...,dan kan ik ook anderen vergeven...
Indien **ik mezelf leer lief te hebben**..., dan leer ik anderen lief te hebben...
9. De donkere kant van het leven roept mijn eigen verborgen of verdrongen donkere kant wakker. Zich ervan bewust worden,er dan eerlijk, nederig en deemoedig beginnen aan te werken is een **grote genade**. Daarom:
' **Mens, erger je maar** ', want daar ligt het begin van de wijsheid;
een ongelooflijke kans. Door anderen te verwijten, door ons kwaad te maken, jaloers te zijn, verspelen we de **grote genade** om te groeien naar **ware vrijheid en verantwoordelijkheid**.
- 10.' God, maak mijn woorden vandaag zoet en zacht... want misschien moet ik ze (zelf) slikken...'
11. Als ik iemand met de vinger aanwijs, staan er drie vingers naar mijn eigen hart te wijzen...
12. Ik ben jij,... jij bent ik...